

VERONICA HENRY

NOC
v *Orient*
EXPRESU

motto román

Noc v Orient expresu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.motto.cz
www.albatrosmedia.cz

Veronica Henry

Noc v Orient expresu – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

 ALBATROS MEDIA a.s.

motto

VERONICA HENRY

NOC
v *Orient*
EXPRESU

Praha 2019

Přeložila Markéta Polívková

Copyright © Veronica Henry 2013

Translation © Markéta Polívková, 2019

Cover photography © Lukasz Pajor, ventdusud / Shutterstock.com

ISBN tištěné verze 978-80-267-1616-7

ISBN e-knihy 978-80-267-1633-4 (1. zveřejnění, 2019)

PROLOG

Hodiny odbíjejí půlnoc, před Calais stojí na vedlejší koleji vlak a vyčkává pod tichou oblohou. Na ní se třpytí měsíc a zalévá vlak stříbrnou září. Vagony jsou prázdné, ale uličkami se prochází tam a zpět stíny cestujících, zanechávají na marketerii otisky prstů a v nehybném vzduchu se mísí jejich vůně. Tichý zvuk piana se vytrácí do sametově černé noci a nese se mezi šepotem a sliby. Odebrálo se zde tisíce příběhů, o lásce a naději, o vášni a zlomených srdcích, o usmiřování a odloučení.

Je zde jedenáct lůžkových vozů, tři jídelní a bar. Za několik málo hodin se tichý vlak probudí k životu, připravený vydat se na cestu. Naleštěný do posledního detailu. Příbory a sklo se budou lesknout. Nezůstane ani smítko prachu, ani jediná mastná skvrna. Uniformy budou nažehlené a knoflíky na nich budou zářit. Počítá se s každým přáním, potřebou a vrtochem, když se zásoby nakládají na palubu, od malých kostiček smetanového másla až po lahve nejlepšího šampaňského.

Nakonec se personál seřadí před vlakvedoucím v dokonale čistých uniformách, připraven k poslední kontrole, a pak už se vlak vydá do stanice.

Na nástupišti se vyčkávající cestující lehce chvějí. Kdoví, jestli je to chladným vzduchem, nebo tím, že se nemůžou dočkat, až nastoupí do nejslavnějšího vlaku na světě. Ať už je to tak či onak, jejich příběhy právě začínají.

Tady! Tady je. Poprvé spatříme Orient expres, jak vznešeně vjíždí do stanice. Když k němu přednosta stanice vykročí, ve skleněných

tabulkách oken se odráží slunce. Jakmile vlak začne brzdit, zastaví se a vrní, je oslnivý, pyšný, a přesto působí přívětivě. Kdo by dokázal takovému pozvání odolat?

Pojďte. Vezměte si své věci. Šálu si uvažte pevněji kolem krku, natáhněte si rukavice a nasadte klobouk a nabídněte rámě své drahé polovičky.

Pospěšte si, vaše místa už na vás čekají...

NEBUĎTE NA OCET

Božská seznámení pod naší taktovkou již více než dvacet let

Zaregistrujte se na našich webových stránkách a vyhrajte cestu snů

Ztrácíte naději, že někdy potkáte spřízněnou duši? Jste přesvědčeni, že toho pravého nikdy nenajdete? Máte už plné zuby přátel, kteří se vám snaží někoho dohodit, a bolí vás tváře, jak se snažíte celý večer usmívat, ačkoliv vás ta osoba k smrti nudí?

Jestli se v tom poznáváte, pak vám *Nebudte na ocet* nabízí účast v soutěži o cestu snů s vaším ideálním protějškem. Stačí se jen zaregistrovat na našich webových stránkách, poslat nám svůj osobní dotazník a naši renomovaní seznamovací experti ho zpracují.

Všechny dotazníky jsou individuálně vyhodnocovány skupinou zkušených odborníků, kteří mají léta praxe a dokáží dát dohromady dokonalý pár. Nepoužíváme počítače, protože ty neumí číst mezi řádky a odhalit jiskru, která zažehne novou lásku.

Na základě vložených informací vybereme ideální dvojici, kterou pošleme na dokonalé rande naslepo: na cestu Orient expresem z Londýna do Benátek.

Legendární vlak vás vezme na výlet snů a vy se můžete těšit na úchvatné scenerie. Budete popíjet koktejly na baru, klavírní křídlo vám k tomu bude vyhrávat serenádu a pak si zajdete na luxusní večeři s vynikajícím vínem do jídelního vozu. Každý z vás bude mít své vlastní přepychové kupé a k dispozici vám bude stevard, který vám splní jakékoliv přání.

I kdybyste nevyhráli, vaše šance, že se vám splní sen a vy najdete svůj ideální protějšek, jsou vysoké. Od počátku naší existence jsme dali dohromady tisíce šťastných párů, zasloužili jsme se o stovky svateb a tucty dětí.

Na co čekáte? Jděte na naše stránky a vyplňte osobní dotazník. Možná se vydáte na cestu, která změní celý váš dosavadní život.

NEBUĎTE NA OCET

Osobní dotazník

EMMIE DIXONOVÁ

VĚK: 26

ZAMĚSTNÁNÍ: Kloboučnice

BYDLIŠTĚ: Londýn

OBLÍBENÝ CITÁT: Nejdůležitější je užívat si života, být šťastná, na ničem jiném nezáleží. (Audrey Hepburnová)

KDO BY MĚ HRÁL VE FILMU: Maggie Gyllenhaalová.

JÁ V 50 SLOVECH: Jsem velmi pracovitá, ale stejně intenzivně se dokážu bavit. Ráda se hezky oblékám. Myslím si, že život je dobrodružství, a chci se pořád učit. Jsem holka z města, ale ráda utíkám do přírody. Věřím, že každý je svého štěstí strůjcem, a proto jsem se také rozhodla se této soutěže zúčastnit.

PÁR MÝCH OBLÍBENÝCH VĚCÍ: Pralinky s fialkovou náplní, ohňostroje, dobré vychování, pikniky, sněhuláci, Agatha Christie, táboráky, jahodové daiquiri, sobotní brunch, balení dárků.

MŮJ IDEÁLNÍ PARTNER V JEDNÉ VĚTĚ: Chci být s někým, kdo mě dokáže překvapit a rozesmát, kdo je milý a kdo se umí bavit.

NEBUĎTE NA OCET

Osobní dotazník

ARCHIE HARBINSON

VĚK: 28

ZAMĚSTNÁNÍ: Farmář

BYDLIŠTĚ: Costwolds

OBLÍBENÝ CITÁT: Kdo vypustil psy?

KDO BY MĚ HRÁL VE FILMU: Colin Firth.

JÁ V 50 SLOVECH: Mám hodně rád svou farmu, ale taky se mi líbí lákadla, která nabízí velkoměsto. Kdybych si měl vařit, umřu hladu. Jsem tak trochu otrhanec, ale myslím, že celkem k světu. Nejvíc ze všeho si u druhého vážím věrnosti. Na první pohled možná působím docela nesměle, ale rozhodně umím pořádně zapařit.

PÁR MÝCH OBLÍBENÝCH VĚCÍ: Procházky s mými dvěma border teriéry Sidem a Nancy, nedělní oběd v místní hospůdce, můj veterán Morgan, Billie Holliday, vánoční West End, východ slunce, první ranní šálek čaje, mojita, ponožky nahřáté na topení, tanec.

MŮJ IDEÁLNÍ PARTNER V JEDNÉ VĚTĚ: Hledám někoho, koho budu moct hýčkat, někoho, kdo mě rozesměje a v noci mě zahřeje (můj dům nemá ústřední topení).

PŘED CESTOU

JEDNA

Adele Russellové telefony nic moc neříkaly. Samozřejmě byly nutností. Nedílnou součástí každodenního života. Nedokázala si život bez telefonu představit, ale na rozdíl od svých přátel se u něj snažila trávit co nejméně času. Měla ráda oční kontakt a potřebovala číst řeč těla, hlavně pokud se jednalo o obchod. Po telefonu mohlo vzniknout tolik nedorozumění. Bylo těžší říct to, co jste opravdu chtěli sdělit, a mnoho mohlo zůstat nevyřčeno. A člověk si zřídkakdy dovolil luxus mlčení: nad každou odpovědí uvažoval jen chvíli. Možná to byl pozůstatek z dob, kdy telefonování bylo drahé, kdy člověk zmiňoval jen nezbytně nutné informace, protože si byl vědom ceny hovoru?

Adele by raději dnes vše probrala tváří v tvář, ale neměla na vybranou. Už tak ten hovor odkládala dost dlouhou dobu. Adele nikdy neprokrastinovala, ale pohřbít minulost ji tenkrát stálo obrovské úsilí a moc se jí nechtělo probouzet ji znovu k životu. Když brala do ruky telefon, ujišťovala samu sebe, že to nedělá kvůli tomu, že by byla chamtivá, chtivá nebo lakotná. Jen chce, co jí po právu patří. A nechce to přeci pro sebe.

Imogen. Na chvíli se jí před očima objevila tvář její vnučky. Pocítila směs hrdosti, viny a obav. Říkala si, že kdyby nebylo Imogen, nechala by Pandořinu skříňku pevně pod zámkem. Nebo ne? Ještě jednou si připomněla, že má veškeré právo to udělat.

Prst se zářivě nalakovaným nehtem se chvíli vznášel nad prv-

ní nulou, než ji stiskla. Ačkoliv jí bylo osmdesát čtyři, pečovala o svůj vzhled a byla stále okouzlující. Poslouchala dlouhý vyzváněcí tón hovoru do zahraničí. Čekala, až telefon někdo zvedne, a mezitím vzpomínala, kolikrát mu před mnoha lety potají volala, srdce jí bušilo, nos se jí plnil zatuchlým oděrem telefonní budky a ona vhažovala mince, když se začalo ozývat pípání...

„Haló?“ ozval se mladý ženský hlas anglicky. Sebejistě.

Adele si v hlavě prošla všechny možnosti: dcera, milenka, druhá manželka, uklízečka...? Špatné číslo?

„Můžu mluvit s Jackem Molloyem?“

„Jistě.“ Nezájem v hlase Adele utvrdil, že tam není žádný citový vztah. Takže to je nejspíš uklízečka. „Kdo volá, prosím?“

Tohle byla běžná otázka, nikoliv podezřivá.

„Řekněte mu, že volá Adele Russellová.“

„Bude vědět, oč se jedná?“ Opět šlo o běžnou otázku, nikoliv o vyzvídání.

„Bude.“ Tím si byla jistá.

„Malý moment.“ Adele slyšela, jak žena pokládá sluchátko. Kroky. Hlasy.

Potom Jackův hlas.

„Adele. Rád tě slyším. Už je to celá věčnost.“

Zdálo se, že ho její telefonát vůbec nepřekvapil. Mluvil suchým, veselým, škádlivým tónem. Jako vždycky. Ale po těch letech už nad ní neměl takovou moc jako kdysi.

Tenkrát si myslela, že je dospělá, přitom opak byl pravdou. Každé její rozhodnutí bylo nezralé a sobecké, až do samého konce. Teprve tehdy se opravdu vydala na cestu k dospělosti, když si uvědomila, že svět se netočí kolem Adele Russellové a jejích potřeb.

„Čekala jsem, až bude vhodná příležitost,“ odpověděla.

„Viděl jsem Williamovo úmrtní oznámení. Je mi to líto.“

Tři řádky v novinách. Milovaný manžel, otec a dědeček. Žád-

né květiny. Raději pošlete dary jeho oblíbené charitě. Adele roz-
táhla prsty na stole a podívala se na svůj snubní a zasnubní prsten.
Stále je nosila. Stále byla Williamovou manželkou.

„Nevolám ti ze zdvořilosti,“ řekla mu a snažila se o co nejofi-
ciálnější tón. „Volám ti kvůli obrazu *Innamorata*.“

Chvíli bylo na druhé straně ticho, Jack danou informaci zpra-
covával.

„Samozřejmě,“ odpověděl. Mluvil zlehka, ale ona cítila, že ho
její ráznost zaskočila. „Je tady. Staral jsem se o něj, jak nejlépe
jsem mohl. Můžeš si ho vyzvednout, kdykoliv budeš chtít.“

Adele to téměř ranilo. Byla připravena se dohadovat.

„Dobře. Někoho tam pošlu.“

„Aha.“ V jeho hlase bylo znát opravdové zklamání. „Doufal
jsem, že tě uvidím. Chtěl jsem tě alespoň pozvat na večeři. Líbi-
lo by se ti tady. Giudecca...“

Zapomněl, že už jsem tam byla. To není možné. Určitě ne.

„Nepochybuju o tom. Ale já už bohužel letadlem nelétám.“
Poslední dobou toho na ni bylo moc. Čekání, nepohodlí, nevy-
hnutelná zpoždění. Za svůj život už toho viděla dost. Neměla
potřebu vidět ještě víc.

„Pořád můžeš jet vlakem. Orient expresem... Pamatuješ?“

„Samozřejmě že ano.“ Mluvila ostřejším tónem, než zamýšle-
la. Viděla samu sebe, jak stojí na nástupišti Gare de l'Est v Paříži,
chvěje se, na sobě má žluté lněné šaty sladěné s kabátem, který si
den předtím koupila na ulici Rue du Faubourg. Nechvěla se zim-
nou, ale očekáváním, úzkostí a pocitem viny.

Adele se stáhlo hrdlo. Vzpomínky byly tak hořkosladké. Nemě-
la pro ně místo. Už tak se teď musela vypořádávat se spoustou
emocí. Prodat dům Bridge House, kde se narodily a vyrostly její
děti, prodat galerii, která jí patřila celý život, přemýšlet o své
budoucnosti – a Imogenině: vše bylo velmi znepokojující. Nezbyt-
né, ale znepokojující.

„Někoho tam asi tak za tři týdny pošlu,“ řekla mu. „Hodí se ti to?“

Chvilí neodpovídal. Adele si říkala, jestli Jack nakonec přeci jen nebude dělat problémy. Její nárok nebyl podložen žádnou dokumentací. Vše bylo jen na základě slibu.

„Benátky v dubnu, Adele. Byl bych skvělým hostitelem a dokonalým džentlmenem. Zvaž to.“

Pocítila známé motýly v břiše. Možná vůči němu není tak imunní, jak si myslela? Vždycky na ni takhle působil, kvůli němu měla touhu dělat věci, které by dělat neměla. V duchu už stála před jeho dveřmi, přemohla ji zvědavost.

Proč by se znovu chtěla vrhat do takového dobrodružství? Ve svém věku? Při té myšlence se zachvěla. Bylo rozhodně mnohem lepší nechat vše v minulosti. Jedině tak nad tím měla kontrolu.

„Ne, Jacku.“

Slyšela, jak si povzdechl.

„Víš sama nejlépe, co chceš. Ber to jako otevřenou pozvánku. Moc rád tě znovu uvidím.“

Adele se zadívala ven z okna na řeku. Měla silný proud, byla rozvodněná po březnových deštích, čerila se mezi dvěma břehy, proudila se samozřejmostí, kterou jí záviděla. Vstoupit do neznáma bylo riskantní. Ve svých letech dávala přednost jistotě.

„Děkuju, ale myslím, že raději... ne.“

Nastalo nepřijemné ticho, které Jack konečně prolomil.

„Předpokládám, že ti nemusím říkat, jakou má ten obraz nyní cenu?“

„O to mi nejde, Jacku.“

Smál se stále stejně.

„Je mi jedno, jestli jde o peníze. Je tvůj a ty s ním můžeš naložit, jak se ti zlíbí. Ačkoliv doufám, že ho prostě jen neprodáš tomu, kdo nabídne nejvíc.“

„Neboj se,“ ujistila ho. „Zůstane v rodině. Chci ho darovat své vnučce k jejím třicátým narozeninám.“

„Doufám, že jí přinese tolik radosti jako mně.“ Jackův hlas zněl spokojeně.

„Nepochybuju o tom.“

„Je jí třicet? Není o moc mladší, než když jsi...“

„Ano.“ Přerušila ho. Musí být rázná. Začali být sentimentální. „Moje asistentka ti zavolá a bude tě informovat o přípravách.“ Chtěla hovor ukončit a zavěsit, ale něco ji obměkčilo. Oba byli staří. Nejspíš tady už za deset let nebudou. „Máš se dobře, doufám?“

„Když vezmu v potaz všechny okolnosti, nemůžu si stěžovat. I když už nejsem tak... temperamentní, jak jsem býval.“

Adele se zakuckala smíchy.

„Tak to si Benátky můžou gratulovat,“ řekla trochu kousavě.

„A ty, Adele?“

Už s ním nechtěla mluvit. Zaplavily ji úvahy o tom, jaké by to tehdy mohlo být. Tyhle myšlenky se snažila nechat u ledu celá léta.

„Mám se moc dobře. Své podnikání jsem měla ráda a moje rodina žije poblíž. Život je fajn.“ Nehodlala odhalovat žádné slabosti ani se nechtěla pouštět do detailů. „Vlastně už musím končit. Mám schůzku.“

Zavěsila hned, jakmile to bylo zdvořilé.

Třáslas se jí ruce, když pokládala sluchátko na vidlici. Stále na ni měl vliv. Nikdy v sobě tu touhu zcela nepohřbila. Čas od času se prodrala na povrch, vždy když to nejméně čekala.

Proč nepřijala jeho pozvání? Co by se stalo?

„Nebud' směšná!“ ozval se její hlas do ranního ticha pokoje.

Podívala se nahoru. Obraz moře tam stále visel – usilovala o něj v dražbě ve stejný den, kdy se poprvé potkali s Jackem. Od té doby ho měla pověšený nad psacím stolem. Za uplynulá léta se

na něm nezměnil jediný tah štětce. Proto byly obrazy tak krásné. Zachytily okamžik. A zůstávaly vždy stejné.

Ta myšlenka ji přivedla zpět k jejím povinnostem. Musí toho tolik zařídit. Realitní makléř, účetní, právníci, všichni čekali, jak se rozhodne. Hodně lidí jí říkalo, že by po manželově úmrtí neměla hned dělat závažná rozhodnutí, že by měla nějakou dobu počkat, ale ona si byla jistá, že už to odkládala příliš dlouho. Bridge House byl pro ni příliš velký, nestačila na Galerii Russell, i když se o ni starala především Imogen. A Imogen ji znovu a znovu ujišťovala, že galerii nechce převzít, že je čas, aby čelila nové výzvě, že nikdy nezamýšlela zůstat v Shallowfordu tak dlouho. Adele se snažila najít kompromis, ale Imogen trvala na tom, že potřebuje začít od začátku. I tak se Adele cítila provinile, a proto chtěla získat zpět obraz *Innamorata*. Byl by to nádherný dárek. Nenapadal jí nikdo na světě, kdo by ho dokázal ocenit tak jako Imogen, a ona pak bude mít čisté svědomí.

Přemýšlela o hovoru, který právě ukončila. Jak by vypadal její život, kdyby nepotkala Jacka? Bylo by všechno jinak? Byla si jistá, že kdyby ho nepoznala, nikdy by v sobě nenašla tolik energie a odhodlání. Ale na druhou stranu, nebyla by možná šťastnější?

„Nemohla bys být šťastnější,“ odpověděla sama sobě naštvane. „Jacka jsem správně neodhadla. Každý může někdy udělat chybu.“

Tomu opravdu věřila. Abyste mohli věci dělat správně, musíte nejdřív šlápnout vedle. A ona nakonec vše správně udělala...

Přiměla se vrátit myšlenkami znovu do přítomnosti. Dost bylo sebetřýznění. Musí se pustit do práce. Chystala se změnit spoustu věcí. Změnit je k lepšímu. Rozhlédla se po obývacím pokoji, kde udělala tolik důležitých rozhodnutí. Líbil se jí jeho vysoký strop a stahovací okna s výhledem na řeku. Vlastně měla ráda každý koutek domu Bridge House. Byl dokonale symetrický, postavený z červených cihel na mostě v Shallowfordu, což asi nikoho

nepřekvapí, a nejhezčí dům v celém městečku. Realitní makléřka Nicky, nejlepší kamarádka Imogen, jí řekla, že po něm zákazníci skočí nejspíš ještě dřív, než stihnou vytisknout reklamní leták popisující jeho perfektní proporce, zahradu obestavěnou zdí, tmavě červené přední dveře s klenutým oknem...

Adele na chvíli o svém plánu zapochybovala. Dům jí bude strašně chybět. Bodlo ji u srdce při pomýšlení, že se ho vzdává. Připomněla si, že je lepší dělat obtížná rozhodnutí, když máte stále ještě nad vším kontrolu a dřív než vás přemůžou okolnosti. Pevně rozhodnutá sundala víčko plnicího pera a přitáhla si k sobě poznámkový blok. Počítače Adele nenaháněly strach, ale měla pocit, že se lépe soustředí, když si věci píše na papír.

Procházela seznam a začaly se jí vybavovat útržky rozhovoru s Jackem.

Orient expres. Stále ještě jezdí z Londýna do Benátek, to věděla moc dobře. Věhlasná cesta. Nejspíš nejproslulejší cesta na světě. V hlavě se jí utvářel plán. Začala surfovat po internetu, našla požadovanou webovou stránku a pročítala si informace. Než si to stihla rozmyslet, zvedla telefon.

„Haló? Ano, ráda bych si zarezervovala jízdenku do Benátek. Jednosměrnou, prosím...“

Čekala, až ji přepojí na správnou osobu, a zadívala se znovu na obraz, který visel nad psacím stolem. Jack měl pravdu, když ho kupovala, nebyla o moc starší než Imogen. Toho dne to vše začalo. Jako kdyby to bylo včera...

DVA

Bridge House byl příšerně tichý. Posměšné, jízlivé ticho, které Adele nutilo pustit rádio, gramofon, a dokonce i televizi, ačkoli je přeci známo, že ta se zapíná jen na večerní zprávy, pokud má tedy člověk nějaké zásady. Ale žádný z hlasů nezaplnil prázdnotu po dvou malých, ale hlučných kloučcích, kteří poprvé odjeli do soukromé přípravné školy.

Neozývaly se žádné rány fotbalového míče o stěnu domu. Žádné běhání po schodech nahoru a dolů. Žádné splachování toalety v dolním patře – ne že by si vždy vzpomněli, že mají spláchnout. Žádné pronikavé, veselé hlasy, žádný náhlý nárek, když došlo ke zranění nebo k nějaké křivodě. Žádný smích.

Co bylo ještě horší, nějak se na tenhle den nestihla připravit. Celých sedm let pro ni neexistovalo nic jiného než dvojčata. Ne že by se okolo nich neustále točila, to vůbec ne, ale děti tam vždycky byly. I když byly ve škole, přirůtily se domů na oběd, a tak Adele nikdy nestrávila delší dobu o samotě. Nikdy, ani na okamžik jejich přítomnosti nelitovala, na rozdíl od některých svých kamarádek, pro něž to očividně byla úleva, když jejich potomci odjeli.

Kdyby bylo po jejím, kluci by zůstali v obecní škole a pak by v jednácti přešli na základní školu ve Filbury, ale tuhle bitvu by nikdy nevyhrála. Tony a Tim byli předurčení studovat na stejné škole jako jejich otec William, byla to prastará tradice britské vyšší střední třídy.

Věděla, že ten den přijde, bála se ho, a když nadešel, bylo to ještě horší, než si dokázala představit. Neproplakala celé dny v posteli, ale její srdce bylo prázdné stejně jako dům.

Ještě k tomu dvojčata odjela ve stejnou dobu jako William. Russelovi hned po svatbě koupili Bridge House, protože k němu byl připojený malý domek, který William víc jak deset let používal jako ordinaci. Ačkoliv se Adele v jeho práci přímo neangažovala, svou roli manželky lékaře brala velmi vážně a denně se setkávala s jeho pacienty a starala se, aby se cítili dobře.

Teď se ale William přidal k dalším třem praktickým lékařům a zařídili si moderní ordinaci ve Filbury osm kilometrů odsud. Národní zdravotní služba se snažila, aby zdravotní péče byla dostupnější. Bylo to pro něj vzrušující a převratné, ale musel učinit spoustu rozhodnutí a měl mnohem více zodpovědnosti. Práci musel věnovat mnohem více času. Téměř ho nevidala, a když přišel domů, byl zavalený papírováním a psaním zpráv. Když pracoval v Bridge House, měl ordinální hodiny od devíti do dvanácti a potom od dvou do čtyř a to bylo vše, byl jen na telefonu kvůli naléhavým případům a komplikovaným porodům.

A tak se Adele cítila osamělá, zbytečná a docela smutná. Uprímně řečeno byla na svého manžela tak trochu i našťovaná. Když měla sebe-litostivou náladu, obviňovala ho, že poslal kluky pryč a pak ji opustil i on sám. Co si má teď podle něj počít s volným časem?

Přesto Adele nepatřila k lidem, kteří v sobě nosili zášť nebo si naříkali. Byla ženou činu, a tak si asi William myslel, že to zvládne. I proto měla v úterý ráno dvacet minut po deváté už hotové všechno, co potřebovala udělat za celý den. Vydala se po hlavní třídě nahoru k řezníkovi pro jídlo na dnešní večeři, koupila vaničku švestek na ovocný koláč, jehož příprava jí zabere deset minut. Doma nic dělat nemusela, na domácí práce měla paní Morrisovou, která jí chodila každý den pomáhat. Na radnici se konala dopoledne charitativní akce, ale ona měla neblahý pocit, že by možná, jen možná, propukla v pláč, kdyby se jí někdo zeptal, jak si dvojčata vedou, a ona by se pak cítila hloupě. Den předtím si nechala umýt vlasy a upravit účes a rozplakala se, když se kadeřník ptal, jak se děti mají.

Vzala si do ruky místní týdeník a listovala v něm pro inspiraci, ačkoliv nevěděla, co by tam mohla najít. Všimla si, že nedaleko odsud se prodává venkovský dům. Říkala si, že by se tam mohla jet podívat: zamýšlela udělat z opuštěné ordinace domek pro hosty a možná by tam našla nějaký nábytek. Aniž by o tom moc přemýšlela, sáhla do kabelky pro světle růžovou rtěnku Coty, přejela si jí po rtech, z věšáku na chodbě si vzala plášť do deště a rukavice. Bud se vydá tam, nebo půjde vrátit knihy do pojízdné knihovny a půjčí si nové. Na stole v předsíni jich měla celý štos, ale jen samotná představa ji nudila k smrti.

Vyšla ven ke svému autu. Vlastnila světle modrý A35 sedan. Věděla, že má velké štěstí, že má auto. Má štěstí a tečka. Má ne žádanější dům v Shallowfordu, přímo na mostě u řeky, s krásnou zahradou obehnanou zdí a cestičkou k bráně z tepaného železa..., tak proč cítí takovou prázdnotu?

Jeden dobrý důvod by se samozřejmě našel, ale ona se k němu příliš často nevracela, jaký by to taky mělo smysl? I kdyby považovala za ironii osudu, že její manžel, který přivedl na svět tolik dětí v jejich městě, nedohlížel na porod jejich dvou synů a nedokázal zabránit následkům, k nimž v jejím případě došlo, nikdy by to nevyslovila nahlas. Williama pochopitelně mrzelo, že byl toho dne tak daleko. Kdyby byl poblíž, možná mohl být na světě další člen jejich rodiny a vyplnil by prázdnotu, kterou dvojčata po odjezdu zanechala, nebo možná i dva členové. Ale nebylo tomu tak...

Když vyjela z příjezdové cesty na hlavní silnici, spustil se pochmurný zářijový déšť. Adele zapnula stěrače a ty se začaly neochotně pohybovat sem a tam. Máme před sebou dlouhou zimu, pomyslela si.

Prodej venkovského domu se konal ve Wiltshire asi šestnáct kilometrů daleko od Shallowfordu, byl to spíš domek, nebyl nijak zvláštní a ona v katalogu nenašla nic hodnotného ani důležitého. Adele ráda kupovala věci v aukci, vždy dávala přednost starožitnostem a milovala to

napětí a soutěživost. Uspokojovalo ji to mnohem víc než jít prostě do obchodu, člověk nikdy nevěděl, co objeví.

Dnes jí netrvalo moc dlouho si všechno projít. Byla tam spousta ošklivého nábytku neurčitého stáří, pěkné věci nejspíš skončily v rodině, ale mezi těžkopádnými skříněmi a nekonečnými sadami porcelánu si všimla jednoho obrazu. Byla na něm divoká a opuštěná mořská scenerie a ona se zamilovala do fialových a stříbrných barev na plátně. Obraz byl pochmurný a hrozivý, ale ona měla pocit, že nějak sedí k její náladě. Cítila z plátna sklíčenost. A věděla, že na obrazech je nejdůležitější, aby ve vás vyvolávaly emoce. Líbil se jí. Byla si jistá, že bude za hubičku, a tak se rozhodla podat nabídku.

Samotná aukce probíhala ve stanu na zabradě, protože žádný pokoj v domě nebyl dostatečně prostorný. Byla zima a foukal vítr a ona si říkala, jestli to nakonec nenechá plavat, ale intenzivně se rozpršelo a bylo zřejmé, že kdyby se vrátila k autu zaparkovanému na sousedním pozemku, zmokne víc, než když půjde do stanu. Přidržela si aukční katalog nad hlavou a rozběhla se dovnitř.

Židle byly neuvěřitelně nepohodlné a nijak tomu nepomáhala ani nerovná podlaha pokrytá kokosovými rohožemi. Zabalila se do kabátu a tiskla k sobě nyní už mokrý katalog. Označila si obraz, o který měla zájem, a vedle něj si poznamenala cenu, kterou byla ochotná za něj zaplatit – nebylo to moc. Koneckonců ho bude muset nechat vyčistit a také dát nově zarámovat. V duchu si pověsila obraz do obývacího pokoje, kam ráno svítí slunce, nad pracovní stůl, kde píše dopisy. Při pohledu na něj si může představovat, jak dýchá mořský vzduch.

Pozorovala ostatní účastníky aukce a čekala na svou položku. Do stanu vešel muž, vypadal podrážděně, jako by se sám na sebe zlobil za to, že jde pozdě. Přejel pohledem po místnosti, aby zjistil, jestli tam není nějaký případný konkurent. Očima spočinul na Adele a chvíli se na ni díval.

Jako kdyby jí něco projelo. Měla pocit, že ho zná, ačkoliv si byla sto-

procentně jistá, že ho nikdy předtím neviděla. Zachvěla se, ale nebylo to zimou. Uhnul pohledem a ona se cítila na okamžik celá bez sebe. Sedl si na volnou židli a bedlivě studoval katalog, zatímco licitátor procházel položky. Žádná nabídka nedosáhla valné výše.

Adele se cítila napnutá, připravená, nehybná jako zajíc, který se chystá vyrazit na útěk. Byla fascinovaná. Muž vyčníval mezi venkovskými, zanedbanými účastníky aukce. Většina z nich měla zarudlé tváře a na oblečení psí chlupy. Nebyla to tak velká aukce, aby přilákala londýnské kupce, ale on jediný k nim patřil. Strih kabátu s kožešinou na límci, kravata, zvlněné vlasy, to vše značilo, že je z města. Byl vysoký, tvář měl spíše vážnou s tmavým obočím. Nedal se přehlédnout. Měl charisma.

Adele se nadechla a představovala si jeho vůni. Byla ostrá, mužná, exotická – ucítila šmrání v břiše. Zvedla ruku a sáhla si na kudrny, dešť jim na kráse nepřidal. Dnes ráno se nenalíčila, použila jen rtěnku a teď toho litovala. Alespoň že její plášť do deště, který byl vcelku nový, skrýval její nudné modré šaty, nenamáhala se převléci, ani si nevzala jinou obuv, nechala si neforemné šněrovací boty, ve kterých šla předtím k řezníkovi. Toužebně myslela na svůj smaragdově zelený svetr s lodičkovým výstřihem, který jí visel ve skříni a zvyrazňoval její zelené oči...

Nenápadně se sklonila a zalovila v kabelce po rtěnce, potom otevřela lahvičku s parfémem Yardley English Lavender, kterou nosila s sebou, jemně parfém nanasla na zápěstí a rozetřela ho. Muž tam stále seděl, zapálil si cigaretu a vypadal trochu znuděně, jako kdyby tam byl jen z povinnosti a dělal společnost nějaké své staré tetičce. Adele si ale nikoho takového nevsimla.

Licitátor prošel nábytek, přibory a porcelán a pak se konečně dostal k obrazům. Procházel ty podřadné s loveckými sceneriemi a zašlými krajinomalbami a pak se zastavil u toho, na který Adele čekala. Cítila obvyklé vzrušení, které předcházelo přihazování při dražbě. Pokud to bude stejné jako u ostatních položek, nebude mít konkurenta.

„Máme tady pěknou mořskou scenerii podepsanou Paulem Mazem z roku 1934. Kdo nabídne jako první?“

Zkušeně se podíval do publika a Adele pozvedla katalog. Ukázal na ni kladivkem a vzal její nabídku na vědomí, potom se zběžně porozhlédl, jestli se neobjeví jiní zájemci. Očividně žádné další nečekal.

Objekt jejich intrik se doposud o nic nezajímal, a tak jí překvapilo, že poprvé zvedl zrak a pokývl na licitátora, který jeho nabídku přijal s úsměvem.

Adele nabídku patřičně zvedla. Nevadilo jí, že má protivníka. Bylo příjemné vědět, že někdo další se zajímá o její potenciální koupi. Její soupeř kývl na dražitele a nabídku navýšil a ona cítila, jak jí stoupá tlak a jak se v ní ozývá soutěživý duch. Z dražby se brzy stala bitva. Zbytek místnosti byl plný očekávání: během celého dopoledne se nic tak vzrušujícího nestalo. Licitátor se bavil. Až dosud neměla aukce žádný spád. Po celou dobu byla taková nemastná neslaná. Mnoho položek bylo prodáno za směšnou cenu komukoliv, kdo byl ochotný si je odvézt pryč.

Až do teď. Jedna nabídka střídala druhou, bez chvíle zaváhání, a nabídky stoupaly výš a výš. Adele v hloubi duše toužila po obrazu víc než po čemkoliv jiném. Byla pevně přesvědčena, že by měl být její. Cítila, že by se pro něj dopustila zločinu. Srdce jí prudce bušilo a tváře měla rudé.

Její soupeř seděl na druhé straně stanu bez jakéhokoliv znepokojení, nevzrušeně, jeho tvář nedávala najevo žádné emoce. Zajímalo ji, jestli ví něco, co ona ne. Co má za interní informace. Je ten obraz od nějakého neobjeveného génia? Je to dlouho zapomenuté mistrovské dílo? Nebo ho chce získat z nějakého osobního důvodu? Jak vysoce je připraven jít?

Najednou si uvědomila, že je řada na ní a že převýšila čtyřikrát svůj původní limit. V kabelce měla několik guineí, protože jí William den předtím dal peníze na domácnost v hotovosti, ale neměla s sebou dostatečný obnos, kdyby aukci vyhrála. Dokonce ani šekovou knížku,

ta zůstala na jejím psacím stole. Bylo by strašně trapné, kdyby licitátorovi musela přiznat, že nemůže zaplatit. Nesmí, prostě nesmí pokračovat.

„Je řada na vás, madam.“

Vyčkávala. Vypadalo to, že jí trvá celou věčnost říct ne. Zoufale moc chtěla pokračovat, ale neměla prostředky. Říkala si, jestli by jim mohla nechat svůj snubní prsten? Všechny oči byly upřeny na ni, i dražitelovy. Kromě očí jejího soupeře, pochopitelně. Klidně si bez zájmu listoval zbytkem katalogu.

Byla by naprostý blázen, kdyby pokračovala. Nakonec by zaplatila příliš mnoho peněz za obraz, který je dobrý, ale ne výjimečný.

Zakroutila hlavou. Pár vteřin nato kladívko udeřilo do stolu. Její soupeř se ani nenamáhal zvednout zrak od katalogu. Byla dotčená, že obraz, který měl patřit jí, se dostal do rukou tak necitlivého kupce. Obyčejně dokázala prohrávat, ale teď byla dopálená. Popadla své věci a prodírala se mezi řadami ven ze stanu a po cestě se omlouvala za nespočet pošlapaných nohou.

Venku ji obklopil vlhký vzduch. Byla mnohem víc rozrušená, než by měla. Nebylo to kvůli obrazu. Nemohla si pomoci, ale měla pocit, že v tom bylo něco osobního. Ten muž nechtěl, aby obraz získala. Bylo to na něm vidět. Postaral se o to, aby jí nikdy nepatřil.

Rozhodla se, že si zajede do města a dá si něco k snědku, vzpomněla si, že je tam moc hezký hotel. Při obědě si může lízat rány, pak si vychutná cestu autem domů a bude se snažit na celou věc zapomenout. Koneckonců byl to jen obraz.

V hotelu si sundala kabát a oklepala z něj vodu, pak ho pověsila do šatny a zkontrolovala svůj vzhled v zrcadle. Uviděla doširoka otevřené zelené oči s hezkým obočím a účes, který byl včera elegantní a natupírovaný, ale teď vypadal zoufale. Uhladila si šaty, urovnala punčochy a vydala se do jídelny.

Sedla si ke stolu u okna s výhledem na hlavní ulici. Přestalo pršet

a urputné slunce se snažilo prorazit si cestu skrz mraky. Objednala si oběd a napsala si seznam věcí, které musí udělat: poslat chlapcům napěchovaný pytlík jejich oblíbených mentolových bombónů a napsat každému z nich dlouhý dopis. Měla několikery šaty, které chtěla u místního krejčího dát přešít: šaty, které měla ráda, ale potřebovaly modernější vzhled. A také chtěla poslat pozvánku na večeři novým sousedům. Ona a William byli velmi společenšší a Adele si poznamenala jména dalších dvou párů, kteří by se možná s nováčky rádi setkali. Vlastně by mohla uspořádat večírek, alespoň by najednou poznali více lidí. Postupně její rozčarování z ranní události zmizelo.

Číšnice jí donesla whisky se sodou a Adele vzhlédla. Potřebovala něco na zahřátí, jak promokla, byla zmrzlá na kost. Ale nebyla to číšnice.

Byl to vítěz té aukce. Kořist držel v podpaží, zabalenou v hnědém papíře, a ona věděla, že je to ten obraz. Odtáhl si od stolu protějščí židli, aniž by se zeptal, zda si může přisednout. S netečným výrazem se na ni podíval.

„Pokušela jste se získat jediný obraz, který tam mělo cenu koupit.“

Adele přestala sepisovat seznam a položila pero na stůl. Usmála se a pozvedla jedno obočí. Možná na pohled vypadala nevzrušeně, ale v jejím nitru to vřelo, bublalo, syčelo, jako když na pánvičce karamelizujete cukr.

„Já vím,“ odvětila. Nehodlala na sobě nechat nic znát. Hlavně proto, že nevěděla co. Netušila, o jakou hru jde, jaká má pravidla a co má dělat dál.

Položil obraz před ni na stůl.

„Byl bych rád, kdybyste si ten obraz vzala,“ řekl jí.

Její klid byl tentam. Tohle nepředpokládala. Očekávala nějaký druh inkvizičních otázek typu, co víte o původu toho obrazu? Nervózně se zasmála a zvuk, který vydala, se jí pranic nelíbil. Prozradil její rozpačitost.

„Proč?“ bylo vše, co mu dokázala říct, a snažila se, aby její hlas byl tichý a klidný.

Pokrčil rameny. Pak se zešíroka usmál. „Zasloužíte si ho víc než já. Měl jsem vám ho nechat hned na začátku.“ Najednou se naklonil dopředu a ona ucítila jeho kolínskou. Byla přesně taková, jak si ji představovala.

„Co s ním budete dělat?“ zeptal se s divokým výrazem ve tváři.

Pokoušela se působit vyrovnaně, navzdory karamelu, který se v ní přeléval sem a tam, sladký a tmavý.

„Mám pro něj místo v obývacím pokoji. Chci se na něj dívat, až budu psát dopisy. Mým synům. Mám dva kluky. Dvojčata...“

Zdálo se jí důležité mu to sdělit. Pak si uvědomila, že opustila roli tajuplné ženy skoupé na slovo a najednou bezstarostně švitoří, takže jí nejspíš nehrozí žádné nebezpečí. On jen přikývl a pak se na ni opět podíval.

„Nebude vám vadit, když si k vám přisednu na oběd?“

„Trochu to vypadá, že už jste to udělal.“ Konečně. Pohotová odpověď. S úsměvem přitakala a v tu chvíli k nim přišla číšnice. On ani na okamžik nezaváhal.

„Dám si to samé jako dáma a lahev šampaňského. A dvě skleničky.“

Podívala se na něj. „Šampaňské? V úterý?“ Srdce jí poskočilo. Nedomnívala si vzpomenout, kdy naposledy měla šampaňské.

Usmál se, a když se usmíval, jeho rysy byly méně nepřátelské. Měl laskavé oči.

„V úterý vždy. Jinak jsou úterky k nepřežití.“ Poklepal prstem na hnědý papír. „Paul Maze. Říká se mu Ztracený impresionista. Je to velmi kvalitní malba a vy máte skvělý čich.“

Chvilí ho zkoumavě pozorovala. „Vy si ze mě utahujete? Co vy víte, třeba jsem světová expertka na... Ztracený impresionisty. Vyslání špičkovým obchodníkem, abych získala právě tenhle obraz.“

Opřel se o opěradlo židle a přehodil přes něj paži. Patřil k mužům,

kteří dokážou místnost zaplnit svou přítomností, jako kdyby jim patřila.

„Ne,“ odpoví. „Kdybyste byla, přihazovala byste, dokud byste obraz nezískala.“

Byl namyšlený, sebevědomý, nesnesitelný. Kombinace vlastností, které ji měly odrazovat, ale on i tak Adele imponoval. Uvědomila si, že se od Williama liší tolik, jak jen to bylo u muže možné. Bylo na něm cosi výstředního, to, jakým způsobem pohodil vedle sebe kabát, projížděl si prsty svými trochu přerostlými vlasy, položil lokty na stůl, vyprázdnil rychle sklenku se šampaňským a potom ji opět dolil.

Upřeně se na ni díval.

„Copak?“ zeptala se.

„Už vám někdo řekl, že vypadáte jako Liz Taylorová?“

Povzddechla si. „Ano. Až na to, že jsem starší a mám zelené oči a ne fialkové.“

„Z dálky byste mohla být ona.“

Snažila se nebýt polichocena. To srovnání ji překvapilo, když vzala v potaz, jak teď zrovna vypadá.

„Povězte mi něco o sobě,“ přikázal jí v momentě, kdy přinesli na stůl telecí frikasé.

Podívala se na jídlo. Měla hlad, když si ho objednávala, ale teď si nedokázala představit, že by ho snědla.

„Jsem vdaná,“ začala.

„Ano, to je zřejmé.“ Podíval se jí zlivě na prsteny na její levé ruce a pak se s radostí pustil do hlavního chodu.

„Za lékaře. Mám dva syny, jak už jsem se zmínila.“

Vidličku držel v pravé ruce po americku. Nasměřoval ji na ni. „A?“

Odmlčela se a přemýšlela, co říct dál.

„To je vše.“ Nikdy se necítila tak hloupě. Co mohla dalšího dodat? Je žena v domácnosti a matka – a teď už vlastně ani to ne, ne úplně.

„No,“ pokračoval. „Měla byste s tím něco dělat.“